

[Elgaard.]

Ønsker fremme om under den nuværende Situation at faa en Ændring af de gældende Bestemmelser vedrørende Opsigelse af indgaaede Lejemaal; det er muligt, det ligger saaledes, at mange Lejemaal i Kraft af Huslejelovens Bestemmelser udløber inden for Tidsrummet 1. September 1939—1. April 1940. Det kan derfor ikke undre, netop fordi de Vilkaar er drevet ind over vort Samfund, som vi alle ved kan faa slemme Virkninger, at man ud fra denne Bedømmelse af Stillingen har fremsat og har ønsket vedtaget Forslag i Rigsdagen om yderligere Beskyttelse.

Men der er en Side i Forbindelse med dette Spørgsmaal, som ogsaa maa overvejes — og jeg har vel Lov at sige, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Einer-Jensen) berørte det løseligt —, nemlig hvorledes det vil blive blot nogenlunde muligt under de Vilkaar, der er i Øjeblikket for Opførelse af Bygninger inden for alle de Dele af vort Samfund, hvor saadant tiltrænges — jeg behøver blot at pege paa Spørgsmaalet om Prioritering af saadanne Bygninger —, i den kommende Tid at holde Byggeriet i Gang. Men desuden kan man under Overvejelserne af en Række af de Spørgsmaal, der knytter sig til Byggeriet, ikke komme uden om een Kendsgerning — og derfor vil en Løsning af Sagen sikkert være vanskelig for Rigsdagen —, nemlig den, at de fleste af de Ejendomme, der er opført i 1938 og i den forløbne Del af 1939, indtil Krigen brød ud, uden Tvivl er opført i et Prisniveau, der praktisk talt gør det umuligt for den daarligst stillede Del af Befolkningen at klare de Lejekrav, der dør stilles, uden at der kan tales om ubillige Lejekrav.

Derfor tror jeg, det vil være rimeligt, at vi under Behandlingen af dette Lovforslag ser paa de forskellige Forhold, der har Adresse til hele denne Situation. For mig er der slet ingen Tvivl om, at det er Hovedstadens Befolkning, der i den Henseende er ude for de største Vanskeligheder. Jeg kunde endogsaa fristes til at sige, at der næppe noget Sted i Landets Provinser foreligger Lejeforhold og Boligsørgsmaal, der blot tilnærmelsesvis har en saa vanskelig Karakter, som de har her i Hovedstaden. Der kunde maaske være Grund til under

Overvejselsen af dette Forslag ogsaa at fæste Opmærksomheden paa denne Side af Sagen.

Det har ikke hidtil været Partiet Venstres Stilling at kunne yde Støtte til den højtærede Indenrigsministers stadige Ændringer i Boliglovgivning, Huslejelovgivning o. s. v., men Venstre erkender, at ingen i dette Øjeblik kan vide, hvordan den Situation, der er opstaaet nu, vil udvikle sig, eller hvornaar den vil ændre sig til det bedre, og under denne Situation kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Indenrigsminister vor Villighed til gennem det kommende Udvalg at overveje de Spørgsmaal, der ligger i Forbindelse med dette Forslag. Det kunde paa dette Omraade maaske lykkes at skabe en Tilstand, der inden for en begrænset Tid kunde være nogenlunde rimelig og retfærdig over for de Parter, der er i direkte Berøring med disse Spørgsmaal.

Jeg kunde godt i denne Forbindelse føje til, at det maa være baade Regeringens og Rigsdagens Opgave ogsaa paa andre Omraader, hvor der er en Udvikling i Gang, som betyder stærkt forøgede Byrder for Befolkningen, at gøre, hvad der er muligt ad Lovgivningsvejen, for at lempe Vilkaarene saa meget for Befolkningen som Helhed, som der overhovedet er Mulighed for.

Jeg skal ikke ved denne første Behandling knytte yderligere Bemærkninger til Lovforslaget. Som allerede nævnt vil vi være med til at prøve de forskellige Bestemmelser i Forslaget, vil muligvis ønske nogle Ændringer med Hensyn til en Række af disse, og hvis der ogsaa fra den højtærede Ministers og fra Flertallets Side er Villighed til en virkelig objektiv og ligelig Behandling af disse Spørgsmaal, er det ikke udelukket, at man vi kunne naa et Resultat, som ogsaa mit Parti kan medvirke til.

Bindslev: Det konservative Folkepartis Opfattelse af Spørgsmaalet om Huslejelovgivningen vil man kunne finde udtrykt i den Mindretalsbetænkning, som blev afgivet af vore Udvalgsmedlemmer her i Folketinget, da Spørgsmaalet var til Behandling i Samlingen 1935—36. Det vil heraf ses, at mit Parti var villigt til principielt og alment at fastslaa visse Hovedregler angaaende Retsforholdet mellem Ejer og Lejer. Vi vilde kunne gaa med til ad Lovgivningens Vej